

Byla C-255/21

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2021 m. balandžio 21 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Consiglio di Stato (Italija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. kovo 25 d.

Apeliantė:

Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Kita apeliacinio proceso šalis:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM

Bylos dalykas

Consiglio di Stato (Valstybės Taryba) pateikti sujungti apeliaciniai skundai dėl trijų *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas, Italija) sprendimų dėl *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* – AGCOM (Ryšių reguliavimo tarnyba) sprendimų, kuriais *Reti Televisive Italiane SpA* (RTI) skirtos nuobaudos už televizijos reklamai skirtą laiko per valandą apribojimo pažeidimą.

Prašymo priimti prejudicinį klausimą dalykas ir teisinis pagrindas

Italijos teisės aktų dėl televizijos reklamai skirtą laiko draudimo suderinamumas su Direktyvos 2010/13/ES 23 straipsniu, atsižvelgiant į Direktyvos 2018/1808/ES 43 konstatuojamąją dalį ir Direktyvos 2010/13/ES 23 straipsnio tekstą, iš dalies pakeistą Direktyva 2018/1808, ir šių konkurencijos teisės nuostatų išaiškinimas.

Prejudiciniai klausimai

Europos Sąjungos Teisingumo Teismo prašoma atsakyti į šiuos klausimus:

1. Ar Bendrijos nuostatų dėl televizijos reklamai skirto laiko draudimo taikymo tikslais, atsižvelgiant į bendrą svarbą [Europos Sąjungos] teisei dėl grupės ir vieno ūkio subjekto sąvokų, vartojamų įvairiuose konkurencijos teisės šaltiniuose (o kiek tai turi reikšmės šiai bylai, Direktyvos 2018/1808/ES 43 konstatuojamojoje dalyje ir Direktyvos 2010/13/ES naujame 23 straipsnio tekste), ir į egzistuojantį paslaugų teikimo leidimų skirtumą Italijos nacionalinėje teisėje, kuris Įstatyminio dekreto Nr. 177/[2005] 5 straipsnio 1 dalies b punkte [numatytas] televizijos ir radijo transliuotojams, galimas toks Bendrijos teisę atitinkantis nacionalinės teisės dėl transliavimo aiškinimas, kad pagal Įstatyminio dekreto Nr. 177/[2005] 1 straipsnio 1 dalies a punktą, iš dalies pakeistą nuo 2010 m. kovo 30 d. galiojančiu tekstu (įgyvendinant Direktyvą 2007/65/EB) reikalaujama, jog įvairių ryšių formų (elektroniniai ryšiai, leidyba, taip pat elektroninė, ir internetas visomis jo taikymo formomis) konvergencijos procesas labiau taikomas tarp radijo ir televizijos transliuotojų, ypač jei jie jau įtraukti į tarpusavyje susijusias įmonių grupes, ir yra taikomas bendrai, o tai reiškia, kad minėto [įstatyminio dekreto] 38 straipsnio 6 dalis turi būti aiškinama taip, kad transliuotojas gali būti ir grupė kaip vienas ūkio subjektas, o gal, priešingai, remiantis minėtais Bendrijos principais, atsižvelgiant į bendrosios konkurencijos teisės televizijos reklamai skirto laiko draudimo srities autonomiją, negalima suteikti svarbos – iki 2018 m. – grupei ar minėtam konvergencijos procesui ir vadinamosioms mišrioms informavimo priemonėms, taigi, siekiant apskaičiuoti televizijos reklamai skirto laiko rodiklį, reikėtų atsižvelgti tik į atskirą transliuotoją, nors jis ir susijęs su grupe (todėl tokia svarba buvo paminėta tik Direktyvos 2010/13/ES] 23 straipsnio konsoliduotame tekste, suformuotame priėmus Direktyvą 2018/1808/ES)?

2. Ar, atsižvelgiant į minėtų ES teisės principų taikymą grupei ir įmonėms kaip ūkio subjektui, televizijos reklamai skirto laiko draudimo ir nurodytos 23 straipsnio tekstų sekos tikslais, turint omenyje paslaugų teikimo leidimų skirtumą (**orig. p. 20**), iš [Integruotos ryšių sistemos], nustatytos Įstatyminio dekreto Nr. 177/[2005] 43 straipsnyje, antikonkurencinės teisės aktų taip pat būtų galima nustatyti „žiniasklaidos paslaugų teikėjo“ grupės sąvokos (arba, kaip vadina apeliante, grupei priklausanti leidybos įmonė) svarbą, siekiant mišrių informavimo priemonių reklamos pranešimams grupės viduje netaikyti skirto laiko apribojimų, nustatytų Įstatyminio dekreto Nr. [177/2005] 38 straipsnio 6 dalyje, o gal tokia svarba neturi būti įtraukta iki 2018 m., atsižvelgiant į televizijos konkurencijos teisės autonomiją televizijos reklamai skirto laiko apribojimų reglamentavimo atžvilgiu?

3. Ar Direktyvos 2010/13/ES 23 straipsnio 2 dalies a punkto naujame tekste pripažįstamas konkurencijos teisėje anksčiau egzistavęs grupių bendros svarbos principas, ar jis yra naujas ir todėl pirmuoju atveju aprašoma jau neatsiejamai su Europos teise susijusi teisinė realybė – taigi toks principas, kad būtų įtraukta ir

nagrinėjama byla, ankstesnė nei minėtas naujas tekstas, ir principas, kuris gali turėti įtakos [nacionalinės reguliavimo tarnybos] išaiškinimams, siekiant, kad ji pripažintų „žiniasklaidos paslaugų teikėjo“ grupės sąvoką – arba, jei antruoju atveju būtų draudžiama pripažinti įmonių grupių svarbą iki šio naujo teksto priėmimo susidariusiais atvejais, nes netaikoma *ratione temporis*, atsižvelgiant į šio naujo teksto naujovėmis išplėstą taikymo sritį ir į faktines aplinkybes, susiklosčiusias iki jį priimančios?

4. Ar, vis dėlto tai yra už leidimų sistemos, nustatytos Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 5 straipsnyje ir 2018 m. pateiktame naujame 23 straipsnio tekste, ribų, t. y. jei naujasis teisės aktas nebus svarbus pripažinimo prasme, o tik naujumo prasme, kaip reikalaujama c punkte, televizijos ir radijo integracijos ryšiai, į kuriuos paprastai atsižvelgiama konkurencijos teisėje, dėl sąvokų „ūkio subjektas“ ir „grupė“ bendro ir įvairaus pobūdžio yra esminis dalykas, į kurį atsižvelgiant reikia aiškinti televizijos reklamai skirtą laiko apribojimus, reglamentuojamus esant numanomam požiūriui į grupei priklausančias įmones (arba, tiksliau, į kontrolės ryšius tarp grupei priklausančių įmonių) ir į minėtų įmonių funkcinį vienetą, siekiant reklamuoti televizijos programas per radiją grupės viduje arba atvirkščiai, o gal tie integracijos ryšiai nėra svarbūs televizijos reklamai skirtą laiko apribojimų srityje (**orig. p. 21**), todėl reikėtų laikytis pozicijos, kad „paties“ (transliuotojo) programos, nurodytos 23 straipsnyje (pirminis tekstas), yra tokios, kiek jos priklauso vienam transliuotojui, kuris jas reklamuoja, o ne visai įmonių grupei, nes ta norma yra savarankiška nuostata, pagal kurią neleidžiamas joks sisteminis aiškinimas, pagal kurį programa apimtų ir grupes, suprantamas kaip vienas ūkio subjektas?

5. Galiausiai ar 23 straipsnio pirminis tekstas, kuris neturėtų būti aiškinamas kaip teisės norma, taikoma konkurencijos teisės kontekste, vis tiek būtų laikomas skatinamąja nuostata, kurioje aprašytos specifinės reklamos savybės, kad ši reklama yra išimtinai informacinio pobūdžio ir ja nesiekama įtikinti žmones įsigyti kitų prekių ar paslaugų nei reklamuojamos programos ir ji, kaip tokia, turėtų būti laikoma nepatenkančia į televizijos reklamos laiko srities teisės aktų taikymo sritį, bet gali būti taikoma įmonėse, kurios priklauso tai pačiai grupei, bet kokiu atveju būdama integruota mišrių informavimo priemonių reklama, t. y. ar ji turėtų būti suprantama kaip nukrypti leidžiančio ir išimtinio pobūdžio teisės norma, palyginti su televizijos reklamai skirtą laiko skaičiavimu, ir, kaip tokia, turėtų būti aiškinama siaurai?

Nurodytos ES teisės nuostatos

Direktyvos 2010/13/EB 23 straipsnis: tiek pirminė redakcija, tiek Direktyva 2018/18/08/ES iš dalies pakeista redakcija.

Direktyvos 2018/1808/ES 43 konstatuojamoji dalis.

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Decreto legislativo del 31 luglio 2005, n. 177 - Testo unico dei servizi di media audiovisivi e radiofonici (2005 m. liepos 31 d. Įstatyminis dekretas Nr. 177 dėl bendrojo teksto, reglamentuojančio audiovizualinės ir radijo žiniasklaidos paslaugas) (toliau – Įstatyminis dekretas Nr. 177/2005 arba TUSMAR); visų pirma šios nuostatos:

5 straipsnyje išvardyti principai, kurių turi laikytis audiovizualinės ir radijo žiniasklaidos sistema, t. y. a) konkurencijos ir žiniasklaidos apsauga audiovizualinės ir radijo žiniasklaidos bei paslaugų sistemoje ir reklamos rinkoje ir radijo ir televizijos žiniasklaidos pliuralizmo apsauga, neleidžiant kurti ar išlaikyti pliuralizmui kenkiančių pozicijų; b) įvairių leidimų išdavimas tinklo operatoriaus, užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų transliuotojo ar teikėjo, skaitmeninio radijo transliuotojo ar su taikoma leidimų sistema susijusių interaktyviųjų paslaugų teikėjo veiklai vykdyti.

38 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad nacionalinėje teritorijoje nemokamos televizijos, įskaitant analoginę, transliuotojui, kuris nėra bendrų viešųjų televizijos paslaugų koncesininkas, skirtas reklaminių įtarpų laikas negali viršyti 15 % dienos programų transliavimo laiko ir 18 % per vieną astronominę valandą; galimas šio apribojimo viršijimas, ne didesnis nei 2 % per valandą, turi būti kompensuojamas ankstesnę ar vėlesnę valandą.

38 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad 2 dalis netaikoma televizijos, įskaitant analoginę, transliuotojų pranešimams apie savo programas ir pagalbiniam su tomis programomis tiesiogiai susijusiems produktams, rėmimo pranešimams ir produktų rodymui.

TUSMAR 52 straipsnyje nustatytos sankcijos už 38 straipsnio pažeidimą.

Pagrindinės bylos aplinkybių ir proceso santrauka

- 1 Trimis atskirais (bet tapataus turinio) sprendimais, apie kuriuos pranešta 2017 m. rugsėjo 28 d., AGCOM skyrė sankcijas RTI (apeliantei) už televizijos reklamai skirto laiko per valandą apribojimų, nustatytų Įstatyminio dekreto Nr. 177/2005 38 straipsnio 2 dalyje, pažeidimą. Visuose trijuose sprendimuose atitinkamai buvo nurodyti trys RTI priklausantys transliuotojai – *Canale 5*, *Italia 1* ir *Rete 4*.
- 2 Skaičiuodama tokius skirtą laiko apribojimus, AGCOM iš tiesų tarp reklaminių skelbimų įtraukė ir trijų minėtų transliuotojų platinamus pranešimus, kuriuose reklamuojamas radijo transliuotojas R101, priklausantis bendrovei *Monradio s.r.l.*, kurios 80 % įstatinio kapitalo priklauso RTI, o likusi 20 % dalis priklauso *A. Mondadori Editore s.p.a.* Pastarosios dvi bendrovės priklauso tai pačiai įmonių grupei.

- 3 RTI pareiškė *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (toliau – TAR) tris atskirus identiško turinio ieškinius dėl trijų nurodytų sprendimų, bet šis teismas visus tris ieškinius atmetė. Tada RTI pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 4 Anot apeliančios, trijų jos transliuotojų platinami pranešimai buvo susiję tik su R101 programų pristatymu, todėl turėjo būti pripažinti savireklamos pranešimais, kuriems netaikomi televizijos reklamai skirtas laikas per valandą, nustatytas TUSMAR 38 straipsnio 6 dalyje, apribojimais.
- 5 Apeliančios pabrėžia, kad faktas, jog R101 priklauso kitai bendrovei, o ne pačiai apeliančiai, nesvarbus, nes abi jos priklauso tai pačiai įmonių grupei. Lemiamas veiksnys yra tai, kad leidybos grupė yra vienas ekonominis vienetas, o ne keli atskiri juridiniai asmenys. Daugialypės terpės (televizijos, radijo, interneto) leidybos įmonių veikla, net ir įmonių grupės forma, yra akivaizdus skaitmeninio padarinys, o „grupės“ savireklama yra paplitusi praktika transliavimo rinkose.
- 6 AGCOM pripažino, kad nėra RTI tenkančios atsakomybės subjektyvaus elemento, taigi RTI buvo įspėta nebedaryti konstatuotų pažeidimų, o AGCOM, be kita ko, nurodo, jog: 1) TUSMAR radijo transliuotojai reguliuojami kitaip nei televizijos transliuotojai, net ir taikant atskirus leidimus, o nagrinėjamu atveju tai yra dviem skirtingiems subjektams priklausančios bendrovės, todėl už turinį, kuris yra savireklamos objektas, atsakingas leidybos subjektas ir subjektas, atsakingas už atitinkamo pranešimo transliavimą, nėra tas pats; 2) TUSMAR 38 straipsnio 6 dalyje nurodyti tik televizijos transliuotojai, kaip nustatyta to paties konsoliduoto teisės akto 2 straipsnyje, kuriame skiriami televizijos ir radijo transliuotojai ir kaip savireklama nurodomi tik transliuotojų skelbimai, susiję su jo programomis; 3) TUSMAR 2 straipsnio 2 dalies b punkte į sąvoką „audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikėjai“ neįtraukiami subjektai, kurie, kaip šiuo atveju, transliuoja tik programas, už kurių rengimą atsakomybė tenka trečiosioms šalims; 4) kai nacionalinės teisės aktų leidėjas nori pabrėžti, kad svarbiau įmonių grupė, tai jis nustato aiškia taisykle, o nagrinėjamu atveju taip nebuvo.
- 7 Per TAR vykusį procesą RTI tvirtino, kad principą *in dubio pro libertate*, kurį įtvirtino Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, reikia taikyti tiek Europos (Direktyvos 2010/13/ES 23 straipsnis), tiek nacionaliniam (TUSMAR 38 straipsnis) šaltiniui, o kadangi nacionaliniame šaltinyje įtvirtintos griežtesnės nuostatos, pagal kurias taikomi laisvės teikti televizijos transliavimo paslaugas apribojimai, jas reikia aiškinti palankesne prasme. Taigi savireklamos pranešimams transliuotojo R101 naudai neturi būti taikomi skirtas laikas apribojimai.
- 8 RTI priduria, kad AGCOM požiūris (pagrįstas subjektyvia bendrovių įvairove: RTI yra televizijos kanalų savininkė, o *Monradio s.r.l.* – radijo kanalo savininkė,

nors tarpusavyje susijusios valdymo ryšiais), pagal kurį būtų neleidžiama pranešimus vertinti kaip savireklamą, prieštarauja sisteminiam požiūriui, nustatytam TUSMAR 1 straipsnio 2 dalyje, kuria siekiama vienodai reglamentuoti visą turinio teikimo visuomenei veiklą, neatsižvelgiant į priemonę ir būdą: iš tiesų, anot RTI, jau yra plačiai paplitusi mišrių informavimo priemonių savireklamos praktika teikiant televizijos, radijo ir interneto paslaugas, neatsižvelgiant į įvairius leidimus.

- 9 Galiausiai RTI tvirtina, kad RTI ir jos kontroliuojamų įmonių televizijos ir radijo programų sudarymas yra bendro, suderinto pasirinkimo rezultatas, o šios įmonės sudaro vieną leidybos įmonių grupę, kuriai priskiriami tiek savireklamos pranešimai, tiek jų programos, nepaisant to, kad dalyvauja keli juridiniai asmenys.
- 10 Atmesdamas visus tris ieškinius, TAR nurodė, kad, kadangi TUSMAR 38 straipsnio 2 ir 5 dalyse televizijos transliuotojams nustatyti maksimalaus nuosavų reklamos pranešimų transliavimo laiko apribojimai, to paties straipsnio 6 dalyje vartojama sąvoka „transliuotojai“ savireklamos srityje yra susijusi tik su tais transliuotojais, kurie reklamuoja savo programas. Taigi ši norma yra nukrypti leidžiančio ir išimtinio pobūdžio, palyginti su norma, kuria siekiama užkirsti kelią perteklinei televizijos reklamai, kaip nurodo žodis „paties“, kuris reiškia televizijos transliuotojo programas (o ne radijo transliuotojo, nors jis ir priklauso tai pačiai įmonių grupei).
- 11 Be to, TAR teigimu, tuo metu galiojusios redakcijos Direktyvos 2010/13/ES 23 straipsnio 2 dalyje buvo nustatyta, kad leidžiamas televizijos reklamai skirtas laikas netaikomas tik „<...> paties transliuotojo pranešimams apie savo programas ir pagalbiniais su tomis programomis tiesiogiai susijusiems produktams, rėmimo pranešimams ir prekių rodymui“. Todėl kai direktyvoje kalbama apie „transliuotoją“, aiškiai turimas omenyje tik „televizijos programų žiniasklaidos paslaugų teikėjas“ (1 straipsnio 1 dalies f punktas), o kai vartojama sąvoka „programa“, turimas omenyje „vaizdų, perteikiančių judesį, lydimą arba nelydimą garso, visumą <...>, kurių forma bei turinys prilygsta televizijos programų formai ir turiniui. <...>“; todėl tiek ES, tiek nacionalinės teisės aktuose šioje srityje niekada nenurodomi radijo transliuotojai.
- 12 Galiausiai TAR pažymi, kad dėl subjektyvaus skirtumo tarp pranešimo platintojo ir už reklamuojamą programą atsakingo subjekto (radijo transliuotojo) TUSMAR 38 straipsnio 6 dalis netaikoma. Dėl bendrovės, kuriai priklauso televizijos transliuotojas, vykdomos bendrovės, kuriai priklauso radijo transliuotojas, valdymo ar koordinavimo veiklos, pirmajai bendrovei nesuteikiamas leidėjo statusas, todėl tokia bendrovė negali prisiimti atsakomybės už antrosios bendrovės rengiamas programas. Bet kuriuo atveju nagrinėjamoje byloje RTI neįrodė turinti įgaliojimų paveikti kontroliuojamosios bendrovės *Monradio* finansinius sprendimus, taigi ji nebuvo bendras abiejų transliuotojų veiklos sprendimų priėmimo centras.

- 13 Apeliantė ginčija siaurą TAR požiūrį dėl savireklamos sąvokos ir teigia, jog dėl tokio požiūrio netenka prasmės tų apribojimų netaikymas savireklamos pranešimams; savireklamos pranešimais laikoma ypatingos formos reklama, kuria transliuotojas reklamuoja savo prekes, paslaugas, programas ar kanalus; šiuo metu toks reklamos modelis yra dar geriau apibrėžtas, nes skirtas laiko apribojimui taikomi tik specifinėms kategorijoms – „televizijos reklamos intarpams“ ir „teleparduotuvių intarpams“: taigi programų savireklamos pranešimai skiriasi nuo bet kokių prekių reklaminių intarpų ir yra susiję su programos tvarkaraščio tarpais, kuriuos išnaudoja ne reklamuotojai, o tiesiogiai transliuotojas.
- 14 Be to, anot apeliantės, teiginys, kad savireklama gali būti susijusi tik su paties transliuotojo, kuris jas transliuoja, programomis, prieštarauja Europos teisės aktų leidėjo ir TUSMAR sisteminiams ir ne atskiram požiūriui į platformas, kuriuo remiantis ta pati įmonių grupė tuo pat metu gali būti valstybinių analoginių televizijos kanalų ir radijo kanalų leidėjas, taigi tai yra mišrių informavimo priemonių savireklama.
- 15 Apeliantė taip pat teigia, kad TUSMAR 38 straipsnis, kuriuo perkeltas Direktyvos 2010/13 23 straipsnis, turi būti aiškinamas vadovaujantis Europos Sąjungos teise, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo išreikštą poziciją (1999 m. spalio 28 d. Sprendimo *ARD ir Pro Sieben Media AG*, C-6/98, 29–31 punktai ir 2011 m. lapkričio 24 d. Sprendimas *Komisija / Ispanijos Karalystė*, C-281/09).
- 16 Apeliantė pažymi, kad integracijos ryšiai tarp televizijos ir radijo reguliuojami atsižvelgiant į įmonių grupę, o ne į jos oficialią kelių bendrovių formą, taigi AGCOM klysta manydama, jog grupės leidybos įmonės bendras pobūdis yra nesvarbus: kadangi administracinių nusižengimų sritis nustatoma vadovaujantis baigtinio pobūdžio ir griežto teisėtumo principais, o teisinis kriterijus nagrinėjamoje byloje nėra išreikštas, mišrių informavimo priemonių savireklamos veiklos neteisėtumas nėra aiškiai suprantamas vien iš teisės aktų leidėjo tylėjimo – reikia aiškos nukrypti leidžiančios nuostatos, taikomos TUSMAR pripažįstamai įmonių grupės bendrai svarbai.
- 17 Apeliantė galiausiai nurodo Direktyvos 2018/1808 43 konstatuojamąją dalį ir šia direktyva padarytą Direktyvos 2010/13 23 straipsnio 2 dalies a punkto pakeitimą, nors faktinės bylos aplinkybės yra ankstesnės už šį pakeitimą. Remiantis pastarąja nuostata, televizijos reklamai skirtas laiko apribojimai netaikomi „transliuotojo skelbimams, susijusiems su jo programomis ir papildomais produktais, tiesiogiai susijusiais su tomis programomis, arba transliuotojo skelbimams, susijusiems su kitų tai pačiai transliuotojų grupei priklausančių subjektų programomis ir audiovizualinės žiniasklaidos paslaugomis“. Apeliantės nuomone, tokios nuostatos turėtų būti naudingos aiškinant nacionalinę teisę, net ir ankstesnes jos nuostatas, pagal Sąjungos teisę atitinkančio aiškinimo principą.
- 18 Kalbant konkrečiau, apeliantė teigia, jog AGCOM programų savireklamos sąvoką aiškina klaidingai ir ne pagal Sąjungos teisę, nes nepripažįsta leidybos įmonių

grupės svarbos, taigi ir galimybės netaikyti televizijos reklamai skirto laiko mišrių informavimo priemonių savireklamos pranešimams.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvų santrauka

- 19 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visų pirma nurodo, kad ginčo objektas nėra egzistuojantys kontroliuojančiosios įmonės įgaliojimai turėti realios įtakos kontroliuojamosios įmonės finansiniams sprendimams, kad kontroliuojantysis garso ir vaizdo transliuotojas leistų kontroliuojamojo radijo transliuotojo programų reklamą.
- 20 Ji taip pat nurodo, kad sisteminis, bet mišrių informavimo priemonių požiūris, kurio laikosi apeliantė, gali būti platesnis nei nacionalinio teisės aktų leidėjo ketinimas įgyvendinant Direktyvą 2010/13 arba netgi sukelti antikonkurencinių klausimų vien radijo transliuotojų atžvilgiu. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo AGCOM sprendimą, kuriame nurodyta, kad televizijos koncentracija ir radijo programų transliavimas yra tinkamas, siekiant nustatyti konkurentų išstūmimo iš reklamos pajamų rinkos poveikį nacionalinėje teritorijoje.
- 21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, AGCOM ir TAR pateiktas išaiškinimas neatrodo esąs nepagrįstas, nes jame griežtai vadovaujamosi TUSMAR pateikta informacija įgyvendinant Direktyvą 2010/13 ir atsižvelgiama į neigiamą poveikį konkurencijai, kurį gali turėti apeliantės teiginys apie radijo transliuotojus, neintegruotus su televizijos transliuotojais ar audiovizualine žiniasklaida.
- 22 Remdamasis tuo, kas išdėstyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano esant reikalinga Teisingumo Teismui pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą.